

Jytte havde i Overraskelse løftet Øjnene op fra Avisen. Nu sænkede hun dem igen.

„Hvor skulde vi saa rejse hen?“

„Vi kan jo f. Eks. tage til Fanø. Saa kan du bruge Badene der. Det vil du sikkert have godt af.“

„Men gaar det an for Johns Skyld? Det vil vist gøre ham ondt.“

„Aa, John har saa meget for i denne Tid. Ham er det saamænd ganske ligemeget, enten vi er her eller ikke.“

„Jamen bliver vi i hvert Fald ikke nødt til at vente, indtil Enslev har været her?“

„Det finder jeg ikke engang nødvendigt. Det mente du jo heller ikke selv forleden.“

Jytte huskede det godt. Hun undrede sig kun over, at det ikke var længere siden.

„Du kan for mig gøre ganske, som du vil, lille Mor!“

„Jeg har jo fortalt dig om min gamle Grandtante Ernestine, som havde sit Ophold her, da jeg var Barn.“

„Var det hende, der var lidt smaatosset og altid talte i Bibelsprog?“

„Smaatosset? Det veed jeg ikke. Hun hørte til Herrnhutterne, som man dengang sagde. Hun gik altid sortklædt, i en Slags Ordensdragt, og vi Børn havde en sand Rædsel for det gamle Menneske. Jeg har i disse Dage set hende for mig overalt, og i Nat drømte jeg mærkværdig levende om hende. Hun stod ved min Seng og talte.“

„Men — Mor!“

„Ja, jeg siger det ikke for at gøre dig bange. Jeg tror ikke paa Spøgelser — det er ikke saadan at forstaa. Men